

Secretariat Diocesà de Pastoral Familiar
Arquebisbat de Barcelona

L'ESTEL DE NADAL CONVOCA DE NOU, CREIENTS I NO CREIENTS, A LA PREGÀRIA.

La pregària, lluita i crit desesperat.

La nostra vida lluita per consolidar-se com una promesa bonica però de destí incert. I tard o d'hora sembla quedar sotmesa al mal o la dissort. Quelcom sembla disposat a contrariar-la fins al punt de dir-nos: "T'havies fet il·lusions, però tot això que has vist com quelcom bell i estimable, no serà per tu". Llavors, un crit d'angoixa deixa pas a una pregunta sense resposta: "per què?". Pot ser la malaltia d'un fill o la pròpia, la pèrdua de la feina, de l'amistat, de la parella o dels pares, fets que apareixen com a presagi d'una ruïna final. El temor contra el qual s'ha estat lluitant tota la vida pren possessió de l'escena per omplir-la amb el seu pes. Enmig d'aquesta realitat, la lluita i el crit desesperat esdevenen una pregària que cerca empara.

Per què pregar?

El moment de la pregària és el moment de la veritat, en el qual tot es dilucida. Hi queda patent el veritable senyor del món. Evidentment, deixem de ser-ho nosaltres, però el senyor no apareix de forma indubitada. El combat continua. Un nou raig d'esperança desafiarà la dissort. Una nova mare donarà a llum. Un amic ens sostindrà una estona. Un nou matí ens farà obrir els ulls. Fins quan? Moltes persones han perdut la fe després d'haver pregat, perquè la batalla no s'ha resolt de manera definitiva. La pregària aparentment desatesa es pot convertir en el darrer acte de fe. La pregària suposadament no escoltada converteix Déu en un ésser sord, llunyà o arbitrari. Un Déu que no escolta és un Déu en el qual no val la pena de creure. La pregària no resposta ens converteix en enrabiats o resignats per sempre. No s'arrisca massa Déu quan queda com a darrer recurs de les nostres pregàries?

Quina decisió prendrem?

A la vista d'aquestes coses, el món es veu temptat de prendre una decisió previnguda i realista: estimem les coses tal com són, una bonica però efímera promesa que finalment es desfà en la seva inconsistència. Gaudim-ne mentre puguem, però no ens hi aferrem! Una postura no sols moderna (passió inútil, en dirà Sartre), sinó també budista i de tots els temps. Sota aquesta temprança, el relat sobre Déu i la creació queda reduït a pur mite benivolent amb el qual les religions han volgut consolar la humanitat. Una narració creada a posteriori i que, un cop desmitificada, no ens porta a declarar que la realitat sigui no res, perquè una mínima consistència en té, però sí que ens porta a acceptar que el no-res és, en darrera instància, la realitat. Un diagnòstic contra el qual, fa dos mil anys, es va aixecar una feble veu que amb el seu pas pel món va convertir-lo, quan encara era camp de batalla, en terra fèrtil on la vida humana sepultada però no abandonada es converteix en llavor de vida nova.

Què va convertir Jesús en salvador del món?

Aquesta veu feble de Jesús no va posar un punt i final a la història i a la seva ambigüitat. Però estimant-la fins l'extrem i deixant-la subsistir, en la seva inconsistència, va deslliurar l'home del poc creïble dilema d'haver de creure que el món és no-res o que tot el que existeix és Déu. No, el món no és Déu. Tampoc la ciència, ni la política, ni cap dels seus poders ni realitzacions. Però, tal com creu l'home modern, tampoc és no-res. Jesús, plenament identificat amb Déu, va mostrar que aquest món imperfecte, inconsistent i inacabat, és quelcom perquè és estimat per Déu. Sobre la consistència de la seva estimació, la realitat va deixar de ser vista com no-res; va recuperar, en qui l'estimava, la densitat que, anhelada, mai no havia pogut mostrar-se a si mateixa. Va ser Déu mateix qui, encarnat en la feblesa d'un nen que lluita i pateix per ella, va restaurar la consistència de vida sempre albirada, però mai aconplerta. La lluita per la vida, inscrita en la naturalesa de l'home, va deixar de ser una passió inútil, perquè va trobar qui, patint la mort humana, no va quedar sepultat sota la pols terrena. Al seu pas, el món va esdevenir lloc d'acollida i entrega, no de coses, sinó de la pròpia

vida, que en mans del seu Senyor, queda sempre recuperada, restaurada i sanejada, lloc en el qual la feblesa humana pot dependre's de tot per posseir-ho tot.

Però el dolor encara persisteix.

La lluita i el crit desesperat van rebre resposta i acollida per part de Jesús. Però encara no l'han rebut per part nostra. El Senyor ho va perdonar. Per això podem demanar perdó. Senyor, tu que has patit persecució i mort injusta, mira quants refugiats, apàtrides, desplaçats, migrants, sol·licitants d'asil, infants, víctimes del tràfic, de l'explotació, del treball forçós, de la violència, de desastres humanitaris, viuen entre nosaltres. Homes i nens que necessiten famílies. Món que necessita ser més família. Estén de nou les teves mans per guarir i sanar tot aquest sofriment. Mobilitza els nostres recursos envers ells. Crea les estructures d'acollida i acompanyament necessàries. Afegeix-nos a la pregària del Sant Pare a Lampedusa: "Senyor, demanem perdó per la indiferència cap a tants germans i germanes, et demanem Pare, perdó per qui s'ha instal·lat i s'ha tancat en el seu propi benestar que anestesia el cor; et demanem perdó per aquells que amb les seves decisions a nivell mundial han creat situacions que porten a aquests drames. Perdó, Senyor!".

No ens anestessiem a nosaltres mateixos, preguem amb els nostres fills.

Els nostres fills, pels quals volem el millor, estan també en risc. El seu futur és incert. I ells tampoc són immunes al mal. Fem-los forts davant del mal, pregant per ells i també amb ells. Fem-los responsables. Ajudem-los a posar la seva confiança en l'amor de Déu, perquè aquest pugui créixer en ells. Aquest Nadal tornarà a ser una bona ocasió per tornar a fer el pessebre, per deixar entrar la feblesa del nen Jesús a casa, per posar-nos-hi al davant a contemplar el misteri de l'amor de Déu que s'acosta a la nostra feblesa amb poder per sanar-la. I per explicar als nostres fills la història d'uns mags pagans, per aprendre a fer com ells.

I què van fer els mags?

Ens diu l'evangeli que després que Jesús va néixer a Betlem, uns mags van veure sortir la seva estrella i es van posar a seguir-la. No estaven motivats per un fenomen astronòmic, sinó per la llum que irradia el naixement de Jesús, convençuts que en Ell, tots els seus dilemes i inquietuds rebrien resposta. Arribats a Jerusalem van perdre el seu rastre i es preguntaven "on és el rei dels jueus que ha nascut?". Efectivament, hi ha llocs que oculten la llum. El palau d'Herodes, amb la seva por i recel envers un nen acabat de néixer, n'era un. La ceguesa que resulta de l'ofuscació mai no és innòcua i ahir, com avui, es va cobrar la vida dels sants innocents. Herodes mateix, ple de mala intenció, va explicar als mags que, segons les escriptures, el Messies havia de néixer a Betlem. I ells, confiant en el que estava escrit, van poder superar aquest impàs perillós i re-emprendre el camí. Hi ha moments en els quals cal prendre una decisió. I l'acte de fe és l'única opció raonable. Diu l'evangeli que quan els mags es van posar de nou en camí, "l'estrella que havien vist sortir a l'Orient començà a avançar davant d'ells" i que "l'alegria que tingueren en veure l'estrella va ser immensa". La joia de creure en el bé acompanya la vida. Fins que l'estrella es va aturar on era l'infant. Diu l'evangeli que allà els mags "van entrar a la casa, veieren el nen amb Maria, la seva mare, es prostraren a terra i el van adorar". En aquest moment podem inclinar el cap per sumar-nos, en respectuós silenci, a l'adoració dels mags, al reconeixement de qui té el poder de restaurar la vida de l'home. I després, fer com ells, obrir les nostres arquetes i oferir-li els humils presents dels nostres cors penedits, però confiats.

Preguntes:

- a) Quins són els regals d'or, encens i mirra amb els quals podem agrair a Déu el seu acostament decisiu a la nostra humanitat?
- b) Quins són els regals amb els quals podem ajudar els germans necessitats?
- c) Quins són els gestos amb els quals podem fer-nos més família amb els nostres febles?
- d) Quins són els elements de la pregària dels mags i quins són els de la nostra pregària?

PEL·LÍCULA RECOMANADA:

La prière, de Cédric Kahn, 2018.

LLIBRES RECOMANATS: Lectures bíbliques: Lc 2,1-21 i Mt 1,18-2,12

ANSELM GRÜN, *Viure l'Esperit de Nadal*, Claret, Barcelona, 2003;

FRANCESC TORRALBA, *El secret de la pregària*, Angle Editorial, Barcelona, 2016.

Barcelona, desembre de 2018